

Miroslav Žamboch

Návštěva u psychiatra

Míjím sekretářku. Zpoza obranných valů mejkapu, rtěnky, líčidla a hlubokého výstřihu tmavěmodré blůzy s bílým lemováním se na mě přátelsky a chápavě usmívá. Je to paradoxní, ale nejvyšší hradbou je právě ten hluboký výstřih, odhalující dvě plná ňadra ještě vylepšená prvotřídní podprsenkou s kosticemi. Nutí lidi vměstnat se do škatulek, modelů chování, omezuje je a poutá. Mě neomezuje. Já se pouze bojím.

Otevírám dveře. Jsou příjemně stejné. Dokonalá imitace modřínového dřeva, kování kliky je skutečně starobyle mosazné, kov při dotyku studí a klade tuhý odpor. Je příjemné mít osobního psychiatra. Sedám si do křesla, doktor Henry Cloé se na mě s očekáváním dívá. Je to takový náš nepsaný rituál. Žádné pozdravy a uvítání, žádné zdvořilosti.

"Sledují mě. Všichni."

Říkám stejnou větu jako při první návštěvě před třemi lety. To jsem byl skutečně na dně. Henry Cloé vraští husté obočí, ale za okamžik se opět dokonale kontroluje. Myslí si, že medvědí obočí, tupě zastřižená černá bradka a brýle s decentní zlatou obroučkou působí na pacienty uklidňujícím dojmem. Na mě tedy ne. Bojím se ho jen o trochu méně než jeho sekretářky.

"Miku, vám se něco přihodilo? Mluvíte stejně jako před třemi lety."

Doktor Cloé má buď skutečně dobrou paměť, nebo neobyčejně sofistikovaný expertní systém. Mluví sytým barytonem, většina tónů vzniká v hrdle hlouběji, než je obvyklé. Před očima mi plují matematické křivky frekvenční analýzy jeho hlasu a na pozadí, ukryta v interfejsu mezi prodlouženou míchou a mozečkem, chroustá data externí holografická paměť. Je pomalá, ale má obrovskou kapacitu. Myšlenky zvolna kloužou. Zvolna znamená asi třikrát rychleji než je obvyklá přenosová rychlost nervových impulsů ve standardním neapgrejdrovaném mozku.

"I když před třemi lety jste řekl: Všichni mě sledují. Doufal jsem, že jsme za tu dobu udělali větší pokrok."

Hrabu se ve vzpomínkách. V nesetříděných a nezpracovaných vzpomínkách. V mých vlastních soukromých vzpomínkách. Mnohokrát jsem váhal, zda je nemám připojit k celkové struktuře dat, kterou nosím v hlavě, ale teď jsem nekonečně rád, že jsem to neudělal. Jsou tak příjemně nejasné, zmatené a současně přátelsky familiární.

Pracoval jsem jako soukromé očko. Hledáte někoho? Chcete vědět, kdo vám otrávil domácího mazlíčka? Nebo byste se chtěli ujistit, že vaše děti berou jen legální drogy? Mike Dumb je tu pro vás. Věčně jsem se sice hrabal ve špíně, ale nebyla to zase tak špatná práce. Žil jsem za své, což znamenalo, že jsem byl mimo program státem vyžadovaných prací a většinou mi zbylo na dvě flašky kořalky a jednu ženskou týdně. Pak přišel můj miliónový kšeft. Donald Osram chtěl zabezpečit transport malého lakovaného kufříku. Věděl jsem, že to smrdí, ale peníze, které nabídl, mi na chvíli zacpaly nos. Vzal jsem to. Kufřík zůstal u mě. Odsoudil jsem se k měsíci pohlavní i konzumační abstinence a přes donáškovou službu si koupil identifikační software a dvě kamery. Na transport kufříku jsem měl týden. Celých šest dní jsem nevytáhl paty z domu a kamery neustále snímaly ulici. Bylo jich osm. Střídali se ve dvojicích po šesti hodinách. Měl jsem štěstí, že jsem nešetřil, protože používali holografické maskování a program je odhalil většinou jen podle držení těla. Čekali, až vyjdu ven. Do soukromého paneláku s ostrahou se jim nechtělo. Sedmého dne s kufříkem v levačce,

neprůstřelnou vestou pod pláštěm a s nábojem v komoře jsem poměrně bezstarostně sjel výtahem dolů. Věřil jsem si. Věděl jsem, kde jsou a nestřílel jsem špatně. Se mnou z domu vycházel ještě jeden nájemník. Vrátný nám otevřel dveře, chlapík se v poslední chvíli kolem mě protáhl. Všiml si, že před domem stojí jen jeden taxík a nechtělo se mu čekat. Tehdy jsem ještě nebyl schopen zpětně přehrávat záznam zorného pole, proto si nejsem jist, jak to přesně bylo. Sázím na krátkou dávku z malorážní karabiny následovanou dvěma velkorážnými explozivními střelami. Jako bezpečnostní pojistka posloužil čtyřicetimilimetrový granát vystřelený z červeného pontiaku parkujícího na protější straně ulice. Ten jediný jsem doopravdy viděl. Probudil jsem se na zemi, dýchání mi ztěžovala rozervaná mrtvola, která mi ležela přes hrudník, krvácel jsem z nosu. Přerazil mi ho kus rozbité obkládací dlaždice. Byla to celkem slušná napodobenina mramoru.

Museli si být úplně jistí, že mě dostali, protože se nikdo nešel přesvědčit. Na policii jsem nečekal a místo toho jsem mazal pryč předat kufřík. Příjemce byl překvapený a až později jsem pochopil, že Donald Osram vůbec nepočítal s tím, že bych zboží doručil. Jeho to stálo krk a mně to vyneslo tučnou prémii.

"Nechcete mi říci, co vás tak vyvedlo z rovnováhy?"

Doktor Clóe vypadá poněkud znepokojeně. V okamžiku, kdy mě napadne zkontrolovat čas, se v zorném poli objeví šestice cifer. Do ordinace jsem vešel v patnáct třicet přesně, to znamená, že jsem mlčel pět minut šestnáct sekund. Doktor Clóe je skutečně trpělivý.

"Už jsem vám několikrát vysvětloval, čím se živím, doktore. Jsem poslíček, kurýr. Specializuji se na zprávy, které je obtížné doručit. Z jakýchkoliv důvodů. Nevíte, kde se příjemce nachází, nebo dokonce nechce zboží převzít, nebo někdo chce doručení zabránit. Je mi jedno, co přepravuji, odkud a kam. Moje starost je pouze 'jak'. A jsem v tom zatraceně dobrý, skoro bych řekl nejlepší. Teď ale začínám mít strach, že jsem se nějak vydělil z davu. Někdo se o mě neustále zajímá, a to i když nemám právě žádnou zakázku. Sledují mě, doktore. Nevím proč a děsí mě to."

Můj vlastní hlas je pro mě nový. Není na tom nic divného. Nemám hlasivky v pravém slova smyslu. Nahradil je zvukový syntetizér napojený na generátor náhodných čísel. Z databanky průběžně vybírá hlasy, pozmění je a na chvíli mi je propůjčí. Někdy trpím obavou, aby se na generátor někdo nenapíchl.

"To už jsme tady také měli, Miku," říká doktor.

"Povězte mi, co jste udělal po vaší první velké zakázce. Po zakázce pro Donalda Osrama."

"Nechal jsem si implantovat systém pro identifikaci osob, nejlepší, co byl na trhu."

"A po další zakázce?"

"Nepřetržitou monitorovací smyčku zrakového vstupu."

"A potom?"

"Potom přišel na řadu modul pro hlasovou analýzu."

"A pak?"

"Pak jsem přišel na návštěvu k vám."

"Proč?"

"Protože jsem získal dojem, že mě všichni sledují. Že jsem v centru monstrózního spiknutí."

"A co si myslíte dnes? Byl to dojem, nebo to byla skutečnost?"

"Jen dojem. Začínal jsem trpět paranoiou z přemíry informací. Můj mozek nebyl připraven na to, že většina z nich je jen náhodný šum a přisuzoval jim nadměrnou důležitost. Vaše kúra mi pomohla."

"Jsem překvapen, Miku, že se na to stále dokážete dívat tak realisticky. Neměl jste i později podobné problémy?"

"Měl, doktore, ale neřekl jsem vám o nich. Všechno se mi vrátilo, když jsem si nechal implantovat ultrazvukový tenzometr. Slouží k měření tonusu obličejových svalů a elektrického odporu pokožky. Zjišťuji s ním emocionální reakce lidí a poměrně spolehlivě se dají vysledovat i klíčové myšlenky."

Obličej doktora Clóe se mění v kamennou masku. Snaží se za ní ukrýt překvapení, zděšení a strach. Panický, téměř zvířecí smrtelný strach. Dříve ke mně doktor Clóe cítil blahosklonnou shovívavost a snažil se mi skutečně pomoci. Proč najednou tolik strachu? Dívám se na něho a čekám. Podrobně porovnávám ordinaci se záznamy. Doktor mě sleduje a nahrává. U něj je to samozřejmé, patří to k jeho práci. Pravděpodobně tráví nad záznamy pacientů dost času. Někde hluboko na zvukovém pozadí bzučí motorek pohánějící magnetický pásek, trojice kamer produkuje obvyklé množství elektromagnetického šumu.

"A jak jste se s tím vypořádal?"

Ale motorek magnetofonu běží příliš stejnoměrně. Doktor Clóe patří k těm, kteří většinu výdajů věnují na reprezentaci a techniku mění, až když jim nic jiného nezbyvá. Při mé poslední návštěvě motorek trochu kulhal. Jako by jedno jeho samomazné ložisko trochu ztuhlo. Že by magnetofon vyměnil? Soustřed'uji se na kamery.

"A jak jste se s tím vypořádal, Miku?"

"Podle vašeho receptu, doktore. Fungovalo to skvěle."

"A přišly nějaké další obtíže?"

"Ano. Začal jsem se bát lidí."

"I to jsme však vyřešili, nebo ne?"

"Částečně, doktore. Vysvětlil jste mi, proč se bojím. Řekl jste, že posuzuji informace pouze podle toho, zda je někdo může využít proti mně. A protože vím, co si myslí druzí a vím i to, co si myslím já, navíc dokonale znám svá slabá místa, zdá se mi, že je pro mě každý nebezpečný. Souhlasím s tím, doktore. Ale porozumění můj strach nezmenšilo, bojím se pořád."

A teď se bojíte i vy, dodávám v duchu. I kamery se mi zdají jiné. Zvenčí možná ne, ale jako by někdo vyměnil vnitřnosti a nahradil je něčím lepším. Proč by to Clóe dělal?"

"Je možné, Miku, že jste se dostal do stadia, kdy se s rostoucím strachem z lidí nedokážete vyrovnat a snažíte se ho nějak ospravedlnit. Už jednou jste si vybudoval dokonalou teorii o spiknutí vůči vaší osobě. Proč byste ji neměl použít znova?"

"To zní rozumně, ale tentokrát skutečně netrpím žádným stihomamem."

Snad.

"Mám pro své tvrzení opodstatnění."

Třeba váš strach a vyměněný magnetofon a kamery a datovou infralinku, která vede od vašeho psacího stolu bůhví kam. Ale tu jsem odstínil.

"Jaká, Miku?"

"Dnes jsem uzavřel zakázku. Měl jsem donést dopis jednomu chlápku. Musel být opravdu důležitý, protože mé služby jsou drahé. Navíc jsem byl upozorněn, že existuje několik skupin, které mají o dopis zájem. Analyzoval jsem situaci a zjistil, že je to ještě horší, než zákazník tvrdil. Zboží bylo horké jako klíč k atomovému arzenálu. Pokusil jsem se vycouvat, ale neúspěšně. Zvedli mi honorář a zároveň pohrozili. V mé branži se hrozí jen jedním způsobem."

"Podíval jste se do toho dopisu, Miku?"

"Nejsem blázen. Celou akci jsem připravoval tři měsíce a musel jsem podstoupit dva další apgrejdy, abych měl vůbec šanci, že to zvládnu."

"Jaké?"

"Nechtějte to vědět, doktore. Udělalo by se vám špatně. Jejich vedlejším důsledkem je, že se lidí bojím ještě více a navíc jsou mi odporní."

"To znamená, že žijete v absolutní osamělosti, Miku?"

"Přesně, doktore. Ale právě díky těm apgrejdům jsem dnes zakázku úspěšně zrealizoval. Slyšel jste ranní zprávy?"

"Ano."

"Někdo vyhodil do povětří woolskou stanici metra a zapálil mrakodrap na 52. třídě. Tam jsem rozesel falešné stopy. Skočili na ně. Ale jak už jsem řekl, je po všem. Dopis je na správné adrese. Stálo mě to hodně sil a na konci jsem na tom byl tak špatně, že jsem si musel zajít na panáka. Abyste mi rozuměl, doktore, spousta věcí, které teď v těle mám, se s alkoholem nesnáší. Prostě jsem si ho dát musel. U baru jsem se dal do hovoru se ženou."

Odmlčel jsem se. Nebyla ani mladá, ani stará, ani pěkná, ani škaredá. Indiferentně příjemná, s černýma očima, v praktickém bezovém kostýmu s kabelkou, do které se kromě pudřenky mohl vejít i kolt Magnum s čtyřpalcovou hlavní. Možná by do ní nacpala ještě řasenku. Ale na kapesníčky by už místo nezbylo.

"Bar mi připadá jako příhodné místo k seznámení, Miku."

Mrkl jsem se na Čas. Doktor svou poznámku vyslovil po dvou minutách patnácti sekundách. Nějak mu začala docházet trpělivost.

"Nerozumíte mi, doktore. Žen se bojím ještě víc. Jsou citlivější a zdá se mi, že do mě vidí jako do skleněného akvária, navíc jsou většinou chytřejší a rafinovanější. S ní to však bylo něco jiného. Hovořili jsme spolu a cítil jsem se s ní dobře."

Můj hlas se změnil. Software se do něho snažil přenést něco z mého vnitřního napětí.

"Ale to je skvělé, Miku! Třeba se vám podaří překonat vaše noční můry. Tohle by byl báječný první krok!"

"Ne, doktore. Snažil jsem se o to už mockrát. Už na tom, že mi s ní bylo dobře, bylo něco nepřirozeného, zvráceného a nebezpečného."

Můj hlas rezonoval, doktor Clóe se vmáčkl hlouběji do křesla.

"Co jste udělal?" promluvil tiše, jako by se odpovědi bál.

"Když šla na toaletu, sledoval jsem ji a v umývárně jsem ji zastřelil."

"A co bylo pak?" Ve tváři je rudý a zadržuje dech.

"Podíval jsem se jí do kabelky."

"A?"

"Měla v ní kolt Magnum s čtyřpalcovou hlavní a můj hologram."

"A sakra...," říká doktor, ale když se podívá do černého listí mé pistole, zmlkne.

"Vy mě taky sledujete, doktore."

Tisknu spoušť. Doktor Clóe sebou škubne a zvrátí se v křesle. Tlumič změní výstřel z dvaadvacítky v tiché tlesknutí. Kapičky krve potřísnily intarzovanou stolní desku a narušily dokonalou grafickou vyváženost ornamentu. Nevadí to, protože lak je kvalitní a když z něho za několik hodin krev někdo setře, stůl bude jako dřív. Jedna zásuvka je pootevřená, ale dovnitř nevidím. Nevadí to, protože vím, co je uvnitř. Můj hologram a revolver s čtyřpalcovou hlavní.

Pomalu vstávám z křesla pro klienty, obcháším doktorův stůl a z poličky si беру lékařskou ročenku. Jsou v ní adresy všech ordinací ve městě a já budu potřebovat nového psychiatra.